

D.DOBKOWSKI sp.k.

Kancelaria Prawna stowarzyszona z KPMG w Polsce

Legal Newsletter

Apteka dla aptekarza

**Nowe zasady reklamowania kredytów
hipotecznych**

**Odpowiedzialność spółki przejmującej
za naruszenie zbiorowych interesów
konsumentów**

Nowości w prawie

Październik 2017

KPMG

Apteka dla aptekarza

Pod koniec czerwca bieżącego roku w życie weszły przepisy zmieniające Prawo farmaceutyczne w zakresie warunków udzielania zezwoleń na prowadzenie aptek. Nowe przepisy wprowadzają zasadę „apteki dla aptekarza”.

Warunki udzielenia zezwolenia

Głównym celem nowych przepisów jest zapewnienie, aby apteki były prowadzone wyłącznie przez farmaceutów wykonujących swój zawód. Konsekwentnie, zezwolenie na prowadzenie apteki może zostać obecnie wydane wyłącznie farmaceucie prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą, bądź spółce jawnej lub spółce partnerskiej, której przedmiotem działalności jest wyłącznie prowadzenie aptek i w której wspólnikami (partnerami) są wyłącznie farmaceuci.

Jednocześnie nowe przepisy ograniczają liczbę aptek, które może prowadzić jeden farmaceuta (lub jego spółka) do czterech.

Nowe przepisy wprowadzają również ograniczenia geograficzno-demograficzne przy wydawaniu zezwoleń na prowadzenie apteki. Zezwolenie może być bowiem udzielone, jeżeli na dzień złożenia wniosku o jego wydanie, liczba mieszkańców w danej gminie, w przeliczeniu na jedną aptekę, wynosi co najmniej 3.000 osób i odległość od miejsca planowanej lokalizacji apteki do najbliższej funkcjonującej apteki, liczona pomiędzy wejściami do izb ekspedycyjnych aptek w linii prostej, wynosi co najmniej 500 metrów. Nie jest natomiast jasne, czy późniejsza zmiana liczby mieszkańców następująca już po dniu udzielenia zezwolenia będzie miała wpływ na jego ważność.

Wprowadzenie kryterium geograficzno-demograficznego przy wydawaniu zezwoleń na prowadzenie apteki może oznaczać, iż w niektórych częściach kraju, nowe zezwolenia nie będą wydawane, dopóki nie zostanie zlikwidowana część aptek obecnie funkcjonujących na rynku, które w ten sposób „zrobią miejsce” dla nowych aptek.

Dla przeciwdziałania takiej sytuacji, nowe przepisy wyposażyły Ministra Zdrowia w uprawnienie do wyrażenie zgody na udzielenie zezwolenia na prowadzenie apteki z pominięciem ograniczeń geograficzno-demograficznych. Zgoda Ministra Zdrowia jest przy tym zależna od uprzedniej pozytywnej opinii wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego oraz pozytywnej opinii wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce planowanej lokalizacji apteki.

Co istotne, ograniczenie geograficzno-demograficzne nie ma zastosowania jeżeli odległość pomiędzy lokalami aptek wynosi nie mniej niż 1 kilometr, a także w razie nabycia apteki od spadkobierców właściciela apteki.

Dotychczasowe ograniczenia

Choć nowe przepisy wprowadzają nowe wymagania w zakresie udzielania zezwoleń na prowadzenie aptek nie zmodyfikowały one dotychczasowych ograniczeń w tym zakresie. W szczególności nadal obowiązuje przepis ograniczający udzielanie zezwoleń wnioskodawcom, którzy samodzielnie lub poprzez podmioty przez nich kontrolowane, prowadzą na terenie danego województwa więcej niż 1% aptek. Nie rozstrzygnięto przy tym pojawiających się już od dłuższego czasu wątpliwości, czy ograniczenie to znajduje zastosowanie wyłącznie na dzień udzielenia zezwolenia danemu wnioskodawcy, czy też może stanowić podstawę do cofnięcia zezwolenia, jeśli właściciel apteki już po udzieleniu mu zezwolenia przekroczy próg 1% aptek w danym województwie.

Kontynuacja prowadzenia działalności przez dotychczasowych właścicieli aptek

Nowe przepisy nie mają zastosowania do zezwoleń, które zostały udzielone przed dniem ich wejścia w życie. Zezwolenia te nadal obowiązują, a apteki prowadzone na ich podstawie nadal mogą prowadzić obrót lekami. Przepisy nie wymagają w szczególności, aby dotychczasowi właściciele aptek dokonali ich zbycia, nabyli uprawnienia farmaceuty bądź też zmienili formę prowadzonej działalności.

Niemniej, jeśli zezwolenie na prowadzenie apteki udzielone na podstawie uprzednio obowiązujących przepisów zostanie cofnięte lub wygaśnie, uzyskanie nowego zezwolenia będzie możliwe wyłącznie przy spełnieniu warunków określonych nowymi przepisami. Podkreślenia wymaga fakt, iż utrata zezwolenia może nastąpić na skutek sytuacji niezależnej od samego właściciela apteki, jak chociażby wypowiedzenia przez wynajmującego umowy najmu lokalu, w którym prowadzona jest apteka. W takim wypadku, dotychczasowy właściciel apteki chcąc otworzyć aptekę w nowej lokalizacji będzie musiał spełniać wymagania ustalone nowymi przepisami.

Spadkobiercy aptekarza

Szczególną regulację przewidziano w razie śmierci właściciela apteki. W takim wypadku, jeśli chociaż jeden ze spadkobierców zmarłego spełnia wymagania niezbędne do udzielenia mu zezwolenia na prowadzenie apteki, może on przejąć zezwolenie udzielone spadkodawcy. Co przy tym istotne, spadkobierca może przejąć to zezwolenie nawet jeżeli dana apteka nie spełnia kryterium geograficzno-demograficznego.

Krąg spadkobierców określają przepisy prawa cywilnego, a co za tym idzie przyznanie zezwolenia któremukolwiek ze spadkobierców zmarłego może nastąpić dopiero po stwierdzeniu nabycia spadku przez niego. Co więcej, sam właściciel apteki w swoim testamencie może powołać do dziedziczenia osobę spoza członków swojej rodziny (spoza kręgu spadkobierców ustawowych), która będzie uprawniona do przejęcia zezwolenia w razie śmierci autora testamentu.

Autorzy:

Michał Komar
Radca prawny

E: mkomar@kpmg.pl

Sprzedaż apteki

Nowe przepisy dopuszczają również możliwość zbycia apteki wraz ze zezwoleniem przez jej właściciela, jeśli nabywcą będzie osoba spełniająca wymagania niezbędne do udzielenia jej zezwolenia na prowadzenie apteki (w szczególności będzie posiadać prawo wykonywania zawodu farmaceuty), a adres apteki nie ulegnie zmianie. W takim wypadku, organy inspekcji farmaceutycznej dokonują przeniesienia zezwolenia na nabywcę apteki. Również wówczas przeniesienie zezwolenia jest możliwe pomimo braku spełnienia kryterium geograficzno-demograficznego.

Sprzedaż leków z zamykanej apteki

Podkreślenia wymaga fakt, iż oprócz ograniczeń w udzielaniu zezwoleń na prowadzenie aptek, nowe przepisy wprowadziły oczekiwany od wielu lat mechanizm umożliwiający sprzedaż leków znajdujących się na stanie apteki, w chwili wygaśnięcia zezwolenia na jej prowadzenie. Wojewódzki inspektor farmaceutyczny wydając decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia na prowadzenie danej apteki, może obecnie udzielić zgody na zbycie pozostałych na stanie apteki leków do hurtowni farmaceutycznej, innej apteki lub punktu aptecznego. Jest to istotna zmiana umożliwiająca z jednej strony ograniczyć koszty zamykania apteki, a z drugiej zapobiec niepotrzebnej utylizacji pełnowartościowych towarów.

Co istotne, mechanizm ten może znaleźć zastosowanie wyłącznie w wypadku wygaśnięcia zezwolenia na prowadzenie apteki, a już nie w razie jego cofnięcia przez organy inspekcji farmaceutycznej.

Nowe zasady reklamowania kredytów hipotecznych

W dniu 22 lipca 2017 r. weszła w życie znaczna większość postanowień ustawy z 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami („Ustawa”); pozostałe wejdą w życie do 1 lipca 2018 r.

Ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi. Wprowadza ona szereg zmian w zakresie oferowania klientom kredytów konsumenckich oraz kredytów hipotecznych, zawierania umów o kredyt hipoteczny, a także określa zasady sprawowania nadzoru nad pośrednikami kredytu hipotecznego.

Celem nowej regulacji jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów, którzy zawierają umowy o kredyt związane z nieruchomościami, a także rozwój bardziej przejrzystego i konkurencyjnego rynku poprzez dostarczanie potencjalnym klientom odpowiednich wyjaśnień i informacji na każdym etapie. Poniżej odnosimy się jedynie do problematyki reklamowania kredytów hipotecznych.

Materiały reklamowe dotyczące kredytów hipotecznych

Nowe przepisy dotyczące reklamowania kredytów hipotecznych są zbliżone do dotychczasowych przepisów w zakresie reklamowania kredytów konsumenckich

w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim (aczkolwiek Ustawa wprowadza dodatkowe obostrzenia również w odniesieniu do kredytów konsumenckich).

W myśl przepisów Ustawy w reklamach dotyczących kredytu hipotecznego kredytodawca, pośrednik kredytu hipotecznego oraz agent są obowiązani zapewnić, aby wszelkie informacje o charakterze reklamowym i marketingowym dotyczące kredytów hipotecznych były jednoznaczne, rzetelne, zrozumiałe i widoczne oraz nie wprowadzały konsumenta w błąd, a także nie zawierały dwuznacznych i nieprecyzyjnych sformułowań mogących stwarzać u niego fałszywe oczekiwania w zakresie dostępności kredytu lub całkowitego kosztu kredytu. Ustawa obliuguje powyższe podmioty, aby zapewniły, by czcionka oraz czas, w jakim są wyświetlane wszelkie informacje o charakterze reklamowym i marketingowym, umożliwiały odczytanie tych informacji przez konsumenta.

Przepisy Ustawy precyzują jakie informacje powinny być ujęte w przekazach reklamowych kierowanych do konsumentów zawierających dane dotyczące całkowitego kosztu kredytu hipotecznego, a w szczególności stopę oprocentowania. I tak, powinny one wskazywać w sposób widoczny, jednoznaczny i zrozumiały:

- firmę (nazwę) kredytodawcy lub, w określonych przypadkach, firmę pośrednika kredytu hipotecznego lub agenta, a ponadto

- stopę oprocentowania kredytu hipotecznego (w tym czy jest to stopa stała czy zmienna, czy też stanowi połączenie obu rodzajów oprocentowania) wraz z wyodrębnieniem opłat uwzględnianych w całkowitym koszcie kredytu hipotecznego,
- całkowitą kwotę kredytu hipotecznego,
- rzeczywistą roczną stopę oprocentowania,
- okres obowiązywania umowy o kredyt hipoteczny,
- całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, a także
- wysokość raty i liczbę rat do spłaty.

Ponadto, reklamy powinny również zawierać informację, czy umowa o kredyt hipoteczny będzie wymagała zabezpieczenia wiarygodności wynikającej z tej umowy w postaci hipoteki lub prawem związanym z nieruchomością mieszkalną.

Informacje o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania (tj. całkowitym koszcie kredytu ponoszonym przez konsumenta, wyrażonym jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym) powinny być zamieszczone w miejscu co najmniej tak samo widocznym jak w przypadku informacji dotyczących stopy oprocentowania kredytu hipotecznego.

W przypadku, gdy dany kredyt jest oprocentowany zmienną stopą procentową przekaz reklamowy powinien również zawierać informację o ryzyku zmiany tej stopy.

Natomiast reklamy kredytów hipotecznych udzielanych w walutach obcych powinny obowiązkowo zawierać informację, iż wahania kursu wymiany walut mogą mieć wpływ na całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta.

W sytuacji, gdy reklamy kredytu hipotecznego kierowane są do potencjalnych klientów przez pośredników lub agentów (a nie bezpośrednio przez kredytujący bank czy SKOK) powinny one zawierać dodatkowo zakres umocowania powyższych podmiotów do dokonywania czynności faktycznych lub prawnych oraz informację, czy pośrednik kredytu hipotecznego działa w imieniu i na rzecz wyłącznie jednego kredytodawcy, czy też większej liczby kredytodawców. Podawanie potencjalnym klientom powyższych informacji ma na celu zapewnienie świadomości konsumentów o istniejącym lub zbliżonym interesie gospodarczym tych podmiotów oraz pewności konsumenta co do osoby je reprezentującej.

Realizacją postanowień Dyrektywy wskazanej we wstępie jest również nałożenie na kredytodawców, pośredników kredytu hipotecznego oraz agentów obowiązku, aby omówione wyżej informacje zawarte w reklamach były

podawane klientom na podstawie reprezentatywnego przykładu. Reprezentatywny przykład powinien odnosić się do warunków umów o kredyt hipoteczny, na których kredytodawca spodziewa się zawrzeć co najmniej dwie trzecie umów o kredyt hipoteczny, biorąc pod uwagę średni okres kredytowania, całkowitą kwotę kredytu i częstotliwość występowania na rynku umów o kredyt hipoteczny.

Dotychczas brak było w polskim porządku prawnym szczegółowych regulacji dotyczących udzielania kredytów hipotecznych. Wprowadzenie nowych przepisów podyktowane było występowaniem nagminnych przypadków zarówno nieodpowiedzialnego udzielania kredytów, jak i ich zaciągania. Przejawiało się to w szczególności brakiem dokonywania odpowiedniej adekwatności oferowanych produktów do potrzeb klientów, niewystarczającą weryfikacją ich zdolności kredytowej, czy też brakiem porównywalnych, pełnych i przejrzystych materiałów reklamowych. Nowe przepisy dotyczące reklamowania kredytów hipotecznych stanowią jedynie część kompleksowej regulacji powyższej problematyki.

Autor:

Renata Kulpa
Radca prawny

E: rkulpa@kpmg.pl

Odpowiedzialność spółki przejmującej za naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

W przypadku planowanej transakcji połączenia spółek handlowych, audyt prawny (due diligence) przejmowanej spółki powinien obejmować również kwestię odpowiedzialności za naruszenia prawa skutkujące możliwością nałożenia kar pieniężnych przez organy administracji publicznej. Do takich wniosków skłania niedawny wyrok Sądu Najwyższego (III SK 15/16), wydany na gruncie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów („u.o.k.i.k.”) w sprawie dotyczącej naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Na wstępie należy wyjaśnić, że jeden z podstawowych skutków łączenia się spółek przewiduje przepis art. 494 k.s.h., statuujący tzw. sukcesję uniwersalną praw i obowiązków. Zgodnie z tym przepisem, spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej. Z powyższej regulacji można wywieść, że na spółkę przejmującą przechodzą także (pod pewnymi warunkami – o ile nie mamy do czynienia z ustawowymi lub zawartymi w decyzji administracyjnej odmiennymi regulacjami) prawa i obowiązki publicznoprawne. Charakter zobowiązania publicznoprawnego będzie miał w szczególności

obowiązek zapłaty kary pieniężnej wymierzonej przez organ administracji.

Wątpliwości może jednak budzić sytuacja, w której spółka przejmowana dopuściła się naruszenia prawa, a do odpowiedzialności ma zostać pociągnięty jej następca prawny. Sporny bowiem bywa zakres sukcesji administracyjnoprawnej, a w szczególności, czy ze względu na przykładowe wyliczenie decyzji administracyjnych zawarte w przepisie art. 494 § 2 k.s.h. („przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi”), spółka przejmująca odpowiada za obowiązki nienałożone jeszcze (w chwili przejęcia) żadną decyzją. W sytuacji, gdy postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia kary jeszcze się nie toczy, spółka przejmująca może nie mieć wiedzy o dokonanych przez spółkę przejmowaną naruszeniach prawa. W świetle przepisu art. 494 k.s.h. okoliczność ta nie ma jednak znaczenia. Problem jest szczególnie istotny w przypadku decyzji nakładających kary pieniężne w związku z deliktami antymonopolowymi, które mogą pociągać dla spółki przejmującej znaczące skutki finansowe oraz wizerunkowe.

Zagadnienie odpowiedzialności spółki przejmującej za naruszenie zbiorowych interesów konsumentów zostało poruszone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r. (III SK 15/16). W sprawie, na tle której zapadł przywołany wyrok, Prezes UOKiK nałożył na bank karę pieniężną na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.i.k. z uwagi na stwierdzone naruszenie zbiorowych interesów konsumentów. W toku postępowania apelacyjnego

następca prawny podnosił m.in. wadliwe przypisanie mu sprawstwa praktyki opisanej w decyzji i nałożenie kary pieniężnej, za czyn którego nie popełnił. Sąd Najwyższy, rozpatrując skargę kasacyjną Prezesa UOKiK podważył jednak zapatrywanie, zgodnie z którym stwierdzony nieprawomocną decyzją obowiązek zapłaty kary pieniężnej miałby nie przechodzić na spółkę przejmującą na podstawie art. 494 k.s.h. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy powołał się na wyrok TSUE z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie C-343/13 *Modelo Continente Hipermercados SA vs Autoridade Para As Condições de Trabalho – Centro Local do Lis (ACT)*, zgodnie z którym, mając na względzie przepis art. 19 ust. 1 trzeciej dyrektywy Rady UE z dnia 9 października 1978 r. dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (78/855/EWG) (ujednoliconej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2011/35/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r.), odpowiedzialność polegająca na obowiązku zapłaty grzywny ustalonej po połączeniu poprzez przejęcie spółki, za wykroczenia popełnione przed owym połączeniem, należy uznać za część pasywów spółki przejmowanej. Wyrok TSUE nie precyzuje co prawda charakteru prawnego „grzywny nałożonej ostateczną decyzją”, wskazując jedynie, że dotyczy wykroczeń w świetle portugalskiego prawa pracy, niemniej wydaje się, że TSUE ogólnie traktuje ww. karę jako dług wobec państwa członkowskiego.

Zdaniem Sądu Najwyższego, powyższe orzeczenie przesądza o kierunku wykładni przepisu art. 494 k.s.h. i odpowiedzialności następcy prawnego. W stanie faktycznym omawianej sprawy, decyzja nakładająca karę pieniężną została skierowana do przedsiębiorcy, który między wydaniem decyzji a jej doręczeniem został przejęty przez innego przedsiębiorcę. Zatem jeszcze przed przejęciem, decyzja została wydana, lecz nie doręczona, co dodatkowo komplikowało sprawę pod względem proceduralnym. Uprawniony jest jednak wniosek, że ogólny charakter rozważań zawartych w wyroku Sądu Najwyższego może ujednoclić w przyszłości podejście sądów w sprawach kar administracyjnych, w szczególności w przypadkach odpowiedzialności spółek przejmujących za niestwierdzone jeszcze żadną decyzją naruszenia prawa. Z prezentowanego wyroku wyraźnie bowiem wynika interpretacja przepisu art. 494 k.s.h. jako „wypełniacza luk” co do przejmowania praw i obowiązków w przypadku braku przepisów szczególnych, porządkującego sytuację prawną przy konsolidacji podmiotów gospodarczych. Zdaniem Sądu Najwyższego należy wykluczyć sytuację, w której przejmowanie spółek mogłoby stanowić instrument służący unikaniu odpowiedzialności za naruszenie prawa i podważający skuteczność ochrony interesów uczestników rynku.

Podobne stanowisko i odwołanie się do orzeczenia TSUE oraz wykładni prounijnej przyjął wcześniej WSA

w Warszawie w wyroku z dnia 5 stycznia 2016 r. (VI SA/Wa 1981/15) na gruncie sprawy dotyczącej przejścia na podstawie art. 494 k.s.h. obowiązku zapłaty kary pieniężnej za naruszenie zakazu reklamy apteki. WSA zakwestionował możliwość uniknięcia kary pieniężnej za naruszenie przepisów prawa przy zachowaniu ciągłości organizacyjnej przedsiębiorstwa wynikającej z dokonanego przejścia spółki. Nie można jednak mówić o jednolitym podejściu sądów administracyjnych do sukcesji uniwersalnej w zakresie obowiązku zapłaty kar pieniężnych, co wynika chociażby z przypadków odmiennego traktowania obowiązku uiszczenia kary z tytułu nielegalnego użytkowania obiektu budowlanego, czy kary nakładanej przez Prezesa UZP na zamawiającego (przykładowo późniejsze wyroki NSA: z dnia 24 sierpnia 2016 r., II OSK 3076/15 oraz z dnia 25 stycznia 2017 r., II GSK 1502/15). W związku z powyższym, kwestią rozwoju praktyki organów ochrony sądowej pozostaje utrwalenie się proujawnego podejścia zaprezentowanego w omawianym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r.

Reasumując, ogólny charakter oceny Sądu Najwyższego co do skutków łączenia się spółek i aprobatą dla poglądów wyrażonych przez TSUE może rzutować na dalsze rozstrzyganie sporów, zwłaszcza w związku z naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów. W celu zachowania zatem daleko idącej ostrożności, przy transakcjach łączenia się spółek, audyt prawny przejmowanej spółki nie powinien ograniczać się tylko do funkcjonujących już w obrocie decyzji administracyjnych, lecz uwzględniać postępowania administracyjne będące jeszcze w toku.

Autor:

Michał Sieron
Radca prawny

E: msieron@kpmg.pl

Nowości w prawie

Projekt nowej Ustawy o ochronie danych osobowych

Rządowe Centrum Legislacji ogłosiło długo oczekiwany projekt nowej Ustawy o ochronie danych osobowych oraz projekt przepisów ją wprowadzających. Regulacje mają zapewnić zgodność krajowych rozwiązań z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych. Przepisy wprowadzające nowelizują ponad 130 ustaw, m.in. postępowanie egzekucyjne w administracji, Kodeks pracy, Ustawę o ZFŚS, Prawo bankowe, Prawo autorskie, Ustawę o księgach wieczystych i hipotece. Projektowany akt ma zastąpić obowiązującą obecnie ustawę z 1997 r. Planowana data wejścia w życie to 25 maja 2018 r. Projekt skierowano do uzgodnień i konsultacji społecznych.

Elektroniczne zwolnienia lekarskie

Od 1 lipca 2018 r. obowiązywać będą funkcjonowały wyłącznie elektroniczne zwolnienia lekarskie. Takie rozwiązanie ma usprawnić pracę lekarzy i przedsiębiorców oraz ułatwić codzienność pracownikom. Każdy pracodawca posiadający profil na Platformie Usług Elektronicznych (PUE), otrzymuje natychmiast wiadomość o wystawieniu jego pracownikowi e-ZLA i dane dotyczące samego zwolnienia. Przez PUE pracodawca może też wysłać wniosek o kontrolę zwolnienia. Od stycznia 2016 r. lekarze mają możliwość wystawienia albo tradycyjnego zwolnienia, albo elektronicznego. Od lipca 2018 r. papierowe zwolnienia przestaną funkcjonować.

Krajowy rejestr Zadłużonych

W Rządowym Centrum Legislacji rozpoczęto Konsultacje Publiczne oraz Opiniowanie projektu Ustawy o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (KRZ). Przejmie on rolę Rejestru Dłużników Niewypłacalnych oraz Centralnego Rejestru

Restrukturyzacji i Upadłości. W Rejestrze znajdą się m.in. dane osób objętych wpisem, informacje o ogłoszeniu upadłości, o wszczęciu postępowania restrukturyzacyjnego, o terminie i sposobie zgłaszania wierzytelności jak również informacja o zarejestrowaniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub wniosku restrukturyzacyjnego. KRZ ma pełnić rolę „rejestru upadłości” w rozumieniu przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 w sprawie postępowania upadłościowego. Rejestr będzie prowadzony w systemie elektronicznym, a wpisy w nim mają być dokonywane natychmiast po wszczęciu postępowania upadłościowego. Ujawnianie danych w KRZ ma być zautomatyzowane i będzie następować po wprowadzeniu informacji do systemów teleinformatycznych, obsługujących sądy, Krajową Administrację Skarbową, ZUS lub komorników. Rejestr ma być jawny, a dostęp do niego – możliwy za pośrednictwem Internetu. Przewiduje się, że nowe rozwiązania będą obowiązywać od 1 lutego 2019 r. Projekt ustawy jest obecnie przedmiotem konsultacji publicznych oraz opiniowania.

Najem Instytucjonalny

11 września 2017 r. weszły w życie przepisy regulujące umowę najmu instytucjonalnego wynikające z Ustawy o Krajowym Zasobie Nieruchomości (Dz.U.2017.1529). Nowela wprowadziła rozwiązania podobne do przewidzianych dla najmu okazjonalnego, przy czym wynajmującym będzie mógł być tylko podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wynajmowania lokali. Zgodnie z ustawą umowa najmu instytucjonalnego będzie zawierana na czas określony, w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Do zawarcia umowy najmu instytucjonalnego lokalu niezbędne będzie złożenie przez najemcę oświadczenia w formie aktu notarialnego, w którym podda się egzekucji i zobowiąże się do opróżnienia i wydania lokalu używanego na podstawie

tej umowy. Wynajmujący będzie mógł uzależnić zawarcie umowy najmu od wpłacenia przez najemcę kaucji zwrotnej zabezpieczającej wiarytelności wynajmującego, której wysokość nie będzie mogła przekraczać trzykrotności miesięcznego czynszu za dany lokal. Właściciel lokalu obok czynszu będzie mógł pobierać od najemcy jedynie opłaty za media. Podwyższenie czynszu będzie następować na podstawie warunków określonych w umowie.

Prawo budowlane

W Rządowym Centrum Legislacji rozpoczęto prace nad nową Ustawą o organach administracji inwestycyjnej i nadzoru budowlanego. Jest ona związana z reformą procesu inwestycyjno-budowlanego przewidzianą w projekcie ustawy – Kodeks urbanistyczno-budowlany. RCL informuje o konieczności dostosowania obecnej struktury organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego do projektowanego stanu prawnego. Kolejna regulacja, której projekt niebawem ogłosi RCL, związana z tematyką budowlaną i samym projektem Kodeksu, to projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem procesu inwestycyjno-budowlanego. Zasadniczą propozycją tej noweli będą obszary zorganizowanego inwestowania (OZI). OZI, zgodnie z przedstawionymi założeniami, mają stanowić instrument integracji wykonywania wielu przedsięwzięć inwestycyjnych na danym terenie, umożliwiając skoordynowane projektowanie i realizację (a także użytkowanie) inwestycji. Co więcej rozpoczęto również prace nad projektem Ustawy o architektach, inżynierach budownictwa oraz urbanistach jak również niebawem powinny pojawić się przepisy wprowadzające Kodeks urbanistyczno-budowlany. Kodeks urbanistyczno – budowlany wokół, którego projektowane są wyżej wspomniane ustawy, będzie normować sprawy z zakresu kształtowania i realizacji polityki przestrzennej na szczeblu gminy, obszaru funkcjonalnego, regionu oraz kraju. Obejmie zarówno uchwalanie jak i wykonywanie aktów planowania przestrzennego, np. w zakresie realizacji dróg publicznych i sieci.

Autor:

Maria Pazio-Witkowska
Prawnik

E: mpazio-witkowska@kpmg.pl

Znajdź nas:

kpmg.pl

youtube.com/kpmgpoland

facebook.com/kpmgpoland

twitter.com/kpmgpoland

linkedin.com/company/kpmg_poland

instagram.com/kpmgpoland

pinterest.com/kpmgpoland

kpmg.com/pl/app

itunes.com/apps/KPMGThoughtLeadership

itunes.com/apps/KPMGGlobalTax

itunes.com/apps/KPMGPolandCareer

KPMG Poland

Kontakt:

Elżbieta Dobrzyńska-Bajger

E: edobrzynska@kpmg.pl

D.Dobkowski sp.k.

ul. Inflancka 4A

00-189 Warszawa

T: +48 (22) 528 13 00

E: legal@kpmg.pl

kpmglegal.pl